

Nosná črta a hybná sila

Marek 4,²⁶ Potom hovoril: Tak je to s kráľovstvom Božím, ako keď človek zaseje zrno do zeme;²⁷ v noci spí, vo dne vstáva, a zrno klíči a rastie, ani sám nevie ako.²⁸ Lebo zem sama od seba prináša úrodu; najprv byl, potom klas a potom plno zrna v klase.²⁹ A keď úroda dozrie, hneď priloží kosák, lebo nastala žatva.

Byť poľnohospodárom si vyžaduje veľké sebazapretie, veľkú trpezlivosť a veľkú vieru. Teda, aspoň tak to vyzerá z môjho uhlu pohľadu. Nie som poľnohospodárkou, a aj tých zopár riadkov na záhrade ma presviedčajú neraz o tom, že potrebujem veľké sebazapretie, aby sme s manželom (a vo väčšine prípadov manžel) načas urobili prácu, ktorú urobiť na záhrade treba. Rovnako potrebujeme obrovskú dávku trpezlivosti, aby všetka burina bola preč, aby rastlinky mali dostatok slnka a vody, a napokon zistíme, že to je naozaj len o viere, či niečo vyrastie, alebo nie. Predpokladám, že aj vám sa už stalo, a to nielen tým, ktorí obrábate veľké polia, ale aj u vás na záhradkách, že ste vysiali, vysadili a nič moc z toho nebolo.

A navyše si potrebujeme priznať, že každá úroda prichádza ako dar. My, ako veriaci ľudia, veríme, že prichádza ako dar od nášho nebeského Otca. Nikto z nás totiž nedokáže dosť dobre vysvetliť ako to, že zrno, semienka, ktoré zasejeme či zasadíme, vyrastú. Zrazu sa to stane a **my sa môžeme len s údivom prizerať, ako z malého semienka vyrastá rastlinka, ktorá je vo veľkom nepomere svojou veľkosťou k zasiatemu semienku, či zrnu.** Doslova nezávisle na nás semienko, či zrno, klíči, objavuje sa na povrchu v novej podobe a rastie.

Dnes máme slávnosť Poďakovania za úrody. S podobnou slávnosťou sa stretávame už v časoch Starej Zmluvy. V Izraeli boli tri sviatky spojené s úrodou. Počas týchto troch sviatkov mali muži prinášať Hospodinovi dary, ktoré mali byť úmerné tomu, ako ich Pán Boh požehnal. V 2M 23, kap. čítame o „Sviatku nekvasených chlebov“, neskôr sviatok Paschy, ktorý sa spojil s vyslobodením z Egypta. Tento sviatok bol v mesiaci abíb, neskôr premenovaný na nísan. Ale pôvodný názov abíb vystihoval tú prvotnú úlohu tohto sviatku – v preklade znamená „mesiac zeleného zrna“ Bol to mesiac zberu prvého ovocia. Tento sviatok trval týždeň a počas neho jedli Izraelci nekvasený chlieb. Tento sviatok pripomínal Božiemu ľudu nielen poďakovanie za prvú úrodu, ale aj vyvedenie z egyptského otroctva a to tým spôsobom, že nekvasený chlieb bol symbolom rýchlosti, zhonu, v akom opúšťali Egypt.

Ďalší sviatok bol tzv. „Sviatok skorej žatvy“. My ho skôr poznáme z Biblie pod názvom „Sviatok týždňov“, alebo z Novej Zmluvy „Letnice“. Práve novozmluvný termín vystihuje podstatu sviatku. Je to číslo 50 a tento sviatok sa začínal 50 dní od siedmeho dňa sviatku Pesach/Pascha, resp. už spomínaného sviatku nekvasených chlebov. Bolo to obdobie prvej žatvy v Izraeli. Počas tohto sviatku mali Židia vzdávať Bohu chválu za dar nového obilia a života.

A napokon to bol „sviatok oberačky/žatvy“, alebo tiež „sviatok stánkov“. Tento sviatok bol po tom, čo sa pozbierala úroda z polí, všetko obilie a hrozno sa pozbieralo a vylisovalo sa víno. Sviatok začínal tým, že ľudia si postavili stánky/prístrešky, čo im malo pripomínať putovanie po púšti.

Počas týchto troch sviatkov mali ľudia spoločne oslavovať Hospodina za Jeho milosť, dobrodenie a požehnanie.

To, čo nám má pripomínať slávnosť „PodĎakovania za úrody“ je skutočnosť Božej milosti, ktorá je každý deň nová. Preto máme oslavovať nášho nebeského Otca. Základným prvkom dnešného podobenstva a obrazu v ňom je na nás nezávislé zrodenie sa nového života tam, kde my to nevieme ovplyvniť. Môžeme pôdu zúrodnit', môžeme dodať živiny, môžeme ju zavlažiť, ale zázrak premeny semena, či zrna na jeho novú podobu, neovplyvníme. Môžeme len veriť, že sa tak stane.

Zámerom tohto Ježišovho podobenstva je upriamiť pozornosť svojich poslucháčov na dve veci. Tou prvou je **Božia milosť a Jeho požehnanie**, ktoré prichádza v podobe každoročnej úrody a s ňou spojenej žatvy. Tou druhou je **povzbudenie k viere**, že aj z malých začiatkov môžu vyrásť veľké a požehnané veci.

A presne tým by mala byť slávnosť „PodĎakovania za úrody“. **Naše srdcia majú byť plné vďaky a chvály za dary, ktorými nás náš nebeský Otec požehnal.** Spoločenstvo nášho cirkevného zboru má dnes oslavovať Hospodina, že najbližší rok máme opäť čo jesť. Sme zaopatrení nielen úrodami našich polí a záhrad, ale aj mnohými inými vecami. Je dobré a myslím, že aj potrebné, si pripomínať, že máme prejavovať Pánu Bohu vďaku. Nielen jedným slovom, alebo vetou v modlitbe. A dokonca ani nielen jednými slávnostnými bohoslužbami. Izraelci trikrát v roku mali vzdávať Hospodinovi vďaku za požehnanie, ktoré prijímali v podobe darov z polí, záhrad a vinogradov. No pravdou je, že okrem toho prinášali pravidelne aj obete vďaky za všetko Božie dobrodenie. **Sme naučení Pánu Bohu ďakovať?**

A ako prejav vďaky máme, tak, ako to bolo určené aj Izraelu, **sa podeliť s inými ľuďmi.** Z toho požehnania, ktoré sme my prijali, máme požehnať tých, ktorí nemajú. Izraelci mali predpisy dané Pánom Bohom, ktoré ich usmerňovali k dávaniu chudobným i cudzincom, k vráteniu majetku chudobnému, k pohostinnosti voči cudzincom a hosťom. Vieme byť pohostinní? Nielen voči našim známym a blízkym, ale aj voči cudzincom? A naša pohostinnosť je prejavom nášho vďačného srdca.

A to druhé, čo Pán Ježiš v tomto podobenstve zdôrazňuje, je viera. List židom nám pripomína, že **viera je podstatou toho, čoho sa nádejame, a dôvodom toho, čo nevidíme** (Žid 11,1). **Viera dáva životu zmysel. Viera je to, čo dáva zmysel našej práci.** Viera je to, kvôli čomu sme ochotní každý rok nanovo vyjsť na polia i do záhrad a vysiať zrná a semená. **Viera vidí budúcnosť aj tam, kde na začiatku takmer nič nie je, alebo je to tak maličké, že niekto iný by pochyboval o našej súdnosti.**

Toto podobenstvo rozprával Pán Ježiš na povzbudenie viery svojim najbližším. Je to povzbudenie viery v zmysel Ježišovej služby, v zmysel spoločenstva dvanástich učeníkov, v zmysel nesenia evanjelia do celého sveta. Americký pastor, učiteľ Biblie a spisovateľ Warren W. Wiersby v komentári k tomuto podobenstvu napísal: „*Navzdory hriechnosti a slabosti cirkvi sa evanjelium stále dostáva viac a viac k iným národom a príde deň, kedy sa veriaci z každého národa sklonia pred Božím trónom.*“ Toto je viera, ktorá síce na začiatku vidí len niečo maličké, ale na obzore sa jej už črtá požehnaný výsledok práce. To platí o našej úrode, ktorú sme pozbierali, alebo ešte zbierame z našich polí a záhrad. Ale ešte viac to platí aj o poslaní Božej cirkvi v tomto svete a o úlohe každého jedného z nás v nej. Aj nám totiž Božie Slovo prízvukuje: „**Chodte do celého sveta a zvestujte evanjelium všetkému stvoreniu!**“ (Mk 16,16). Iba vo viere môžeme vidieť požehnaný výsledok tejto našej práce.

Dnešná nedeľa nám pripomína týmto Ježišovým podobenstvom vďačnosť a silu viery, ktorá dáva zmysel každej našej práci. Prajem nám, aby sa **vďačnosť stala základnou črtou nášho života**. A **viera** nech je jeho **hybnou silou vo všetkom, čo robíme**. Amen.